

NITG

8W8

OLOFSPOORT MAGAZINE

no 60

waarin opgenomen k+b

lees o.a.: p.p.&m. zingen loflied op nar-
cotica — cubaanse tafelgesprekken-
advertisement for ourself
hubers proper tulp boer michel e.v.a.

VERDER: KNEGT MANS-betonvoetbal LEES ook over provoos (coupe-van Hall), VERONI CA II. INTERVIEW met HAN LAMMERS

Redaktie - Rogier Proper, Jan Michel (Bethanienstraat 19'), H.Knegt-
mans, redaktiesekretaresse - Katharina Kouwenhoven, produktie- Frits
Boer (1^e Rosendwarstraat 9'), typing - Loes Straatsma, lay-out -
Boer.Proper.

ADVERTISEMENT FOR OURSELF

BL8

Vooropgesteld zij dat dit het klupblad van de Olofspoort is, een vernieuwde K & B zo-
gezegd. Eerst hadden wij een Kaas-redaktie en een Brood-redak-
tie, maar in de loop van de vak-
kantie ging de Kaasredaktie de
mist in. Dilemma. Konden wij ge-
wone Brood-jongens onszelf tot
Kaas en Brood redakteuren slaan
of een blad Brood uitgeven.
Oplossing: een nieuwe naam, maar
een voortzetting van het oude
redaktiebeleid. De Leentje-Leer-
de-Lotje -Lopen -Langs-de-Lange-
Lindelaan-redaktie verzorgt de
literaire afdeling en de Liesje
Leerde etc. redaktie verzorgt
het meer journalistieke werk.
Ironies genoeg eklipseerde vlak
hierna de aanleiding van dit al-
les, onze onvólprezen producer
'Uncapable' Capel, die we vanaf
deze plaats nog hartelijk dank
zeggen, voor alles, wat hij ge-
daan heeft.

De simpatieke Frits 'Tintin'Boer
zal zijn plaats innemen.
Hiermee is dan ~~er~~ een snelle evo-
lutie van een jaar een einde geko-
men aan de proletarises-ideologiese
periode van ons klupblad. Dit komt
niet uit de lucht vallen, met onze
klup gaat het precies zo. Twee jaar
geleden kon Marcel 'Keep Smiling'
van den Broecke de Olofspoorters
nog verdelen in pilsjesdrinkers en
ideologen, één jaar geleden was er
zelfs nog sprake van splitsing
(Henk 'Sneaky' Reckman), nu is de
Kulturkammer het laatste bolwerk
tegen al die jongens met een milieu
verleden of een te laag aspiratie-
niveau. De Olofspoort is de grote
gezellige klup geworden, die Frans
Maks ons één jaar geleden zo visio-
nair schilderde.

WENKEN VOOR HET VIEREN VAN FEESTEN (I) door F. Boer te Amsterdam

De boog kan niet altijd gespan-
nen zijn. Wat ontspanning op een
feest of partijtje zal geen kwaad
doen. Dat heeft een mens ook no-
dig. Maar men zit bijna overal
met de vraag: 'Hoe houden wij on-
ze gasten bezig'.

Op de vraag 'Hoe onze gasten bezig-
te houden' zou ik willen beantwoor-
den met: zoek het eens bij het bin-
nenspel! Het spreekwoord zegt het
al: Spelen geeft vreugde, en zo is
het ook. Het is jammer dat zoveel
, en daarbij ook veel studerenden,

het binnenspel minachtend kan naar op-
helen. "Dat is voor kinderen" zeggen ze
dan. Misschien kan ik door deze artikke-
lenserie dit tijdverbreide misverstand
uit de weg ruimen.

Eerst gaaf ik u een aantal algemene
wenken, en dan spelen! Mogen de onder-
staande voorbeelden u iets bijdragen dat
uw feesten voortaan een succes zijn!

Algemene wenken voor het leiden van spelen:

1. Begin met eenvoudige spelen, dan kan
iedereen meedoen en iets van de spel-
sfeer leren.
2. Gebruik alleen uw fluit als uw stem
onvoldoende is. -2
3. Leid het spel enthousiast, maar druk
het niet dood door een allesoverheer-
sams luiding.
4. Ondertrek het spel niet te veel.
5. Zorg ervoor dat alle helpmiddelen
voordet men aan het spel begint, gere-
weldig zijn.
6. Het maken van opstellingen moet zoed
der aanvallen der spelers gebeuren.
7. Laat de spelers zich na het spel
goed wassen.

Brige voorbeelden:

Trekker zonder touw

Twee jongens gaan tegenover elkaar
staan en houden elkaar om de polsen vast
(ziet aan de handen of vingers, want die
glijden los). Op fluitsignaal trechten
ze elkaar over een getrokken krijtlijn
te trekken. Blijkt het dat ze goed vast-
houden dan komt u 2 jongens tegen 2
anderen laten trekken, waarbij de achter-
ste van het tweetal de voorste om zijn
middel stevig vasthoudt.

Gaat dit goed, dan bv. 3 tegen 3 of 4
tegen 4. Echter goed waarschuwen en op-
letten, dat geen der jongens loslaat,
want aan zekeren ze hard op 't onderste
gedeelte van hun rug kunnen vallen af
wel boven op elkaar. Daarom ook eerst 1
tegen 1 laten trekken.

Iemand met de rug tegen de muur derde- ken.

Een jongen staat met hielen, benen,
voeg en hoofd volkomen tegen de muur
aangeeloten. Echter de armen gebogen,
handen in de zij, ellebogen naar voren.
De tegenstander steekt tegenover hem,
grijpt de ellebogen vast, zet zich schrap
en trecht de ellebogen tegen de muur te
drukken. Dit drukken moet zonder rikken
gelijkmattig geschieden. Lukt het, dan
wisselen. Niet te lang achter elkaar la-
ten drukken, desvoor is de oefening te
moedlijk. Opletten, dat de jongens de a-
dem niet inhouden.

Pak de stok

De jongens staan in een kring, waar binnin-
de leider of een andere jongen staat.
Die zet een stok van 1 à 1½ M voor zich,
vertikaal, op de grond en legt zijn hand
daarop. Daarna neemt hij de maat van een
jongen in de kring, laat tegelijk de stok
los. De geroepen jongen moet traachten de
stok te grijpen voor die op de grond valt.
Lukt dit, dan mag hij in de kring, an-
ders opnieuw proberen.

Negerboksen

Of inderdaad de negers zo boksen is wel
twijfelachtig, maar die naar werkt op de
fantasie van de jongens. De jongens komen
op elkaar toeelopen, drukken elkaar de
handen, en lopen weer terug. Dan begint
de wedstrijd. Ze lopen op elkaar toe,
dreeien om elkaar heen, want dit boksen
gaat zo, dat ze elkaar moeten raken met
het zijvlak. Denken ze elkaar aus te ra-
ken, dan dreeien ze bliksemsnel de ruggen
naar elkaar en springen in gebogen houding
met het zijvlak tegen elkaar. Diogens ver-
liest, die valt af met een van beide
handen de grond raakt. Of hij, die steeds
ontdijkt en win'g af niet aanvall. Een
inspannende wedstrijd die kan bestaan
uit bv. 2 of 3 ronden van een of twee
minuten (voor grotere jongen).

cubaanse tafelgesprekken

door Duco van Weerlee

Al ben je nog zo gek op kreaft, zelfs "cocktel de camaronas" gaat wel een keer vervelen als je neus van het constante transpireren een glijbaan voor brillen is geworden. En was het niet van de hitte dan was het wel van de zenuwen, benauid immers in een moment van verwarring en "cocktel de maricones" te bestellen, (een flicker-cocktail). Maar wie denkt dat na het voorgerecht het leed geloden was, kent het soort mensen niet waarmee je naar een volksdemocratie reist. Met blijde ogen, het aantekenboekje naast het bestek, kwamen de verhalen los over wat ze gezien hadden een werkluist, nieuwe machines, kunstmatige koeien en dergelijke. Iets als een informele dagelijkse groepsvergadering zou je het kunnen noemen, een brokje interne zending. Rogier Proper zat er wat somber en eenzellig naast, droge broodjes knabbelend, want gewoonlijk kakte hij water. Voor hem was de scholingscursus misschien ook niet bestemd, want hij had als een van de weinigen aangekondigd geen reportages te zullen schrijven. Nee, ik geloof dat ik het zelf uitgelokt heb door niet te verbergen dat ik soms bewust zocht naar mensen die niet veel ophadden met de socialistische regering. Men hield mij voor dat dit een verkeerde methode was, ik moest kritische voorstanders zien te vinden in plaats van werkschuwe bourgeois-figures, die dan nog veelal homoseksueel waren ook. En wat wil je, een homo is vanzelf tegen, omdat de regering tegen de homoseksualiteit is. Dus die kun je niet meerekenen. Nou ja, een echte vervolging met concentratiekampen en zo zal er wel niet zijn...

En kritiek leveren is zo gemakkelijk, maar je moest eens weten hoe het vóór de revolutie was, hoe het nu nog in andere Zuidamerikaanse landen is, of in de Europese socialistische landen, en is het soms in Nederland allemaal zo voor de bakker? Nee Duco dat is allemaal een kwestie van vooroordelen bij jou. En het is zo jammer, één verkeerd woord als we terug zijn in Holland en het hele effect van de reis is bador ven.

Ter illustratie van de humorloze en fanatieke bekrompenheid die het tafelen in Cuba tot zo'n kriem maakte had ik op deze plaats graag een stuk willen doen plaatsen van Bert Vuysje, dat hij als reactie op mijn artikelen in P.C. daar naartoe gestuurd had, maar dat door de redactie geweigerd is. Persoonlijk vind ik het genant een aanval op mijzelf niet op te nemen, omdat het de schijn kon wekken alsof ik met mijn mond vol klapperende tanden stond. Daarom heb ik Vuysje voorgesteld het op een huislijker niveau, in Kaas & Brood, samen uit te vechten, maar hij weigerde dit, omdat hij er een afgang in zag. Enfin, nu ik er goed over nadenk is juist het feit dat de bedoelde discussie hier niet staat al voldoende illustratief. En nu maar wachten op de dingen die gaan komen, het boek van Ton Regtien bijvoorbeeld. Hij heeft in Cuba alleen al twaalf schriften met aantekeningen volgeschreven. Er waren wel meer partijbonzen die hun echtgenote gratis mee mochten nemen, maar Regtien wordt zijn gewicht werkelijk dubbel in goud waard.

AB TULP
B

voor campus liggen

door: John Jansen van Galen.

Toen op vrijdag 24 september om 11 uur 's morgens de tros van de "Alberta", een luttig bootje, werd losgesmeten en de schoepen begonnen te draaien en dat soort dingen, bevonden zich aan boord een hoogleraar, een groot aantal autoriteiten wat persmuskieten en enige vertegenwoordigers van het gemeen. De hoogleraar, de heer Heertje en de studentenleider, de heer Mosk, kropen met enkele bezorgd kijkende kranteschrijvers ogenblikkelijk in het

gezellig roefje om daar de koppen bij elkaar te steken. Het vermoeden bestaat, dat ze zich daar onledig hebben gehouden, met het uitwisselen van cijfers. De overige opvarenden hielden zich op voor- en achterplecht op teneinde de kosle bries door de haren te laten spelen. De stemming aan boord was uitstekend, temeer daar na enige tijd varen door de haven met z'n afgezaagde bedrijvigheid geheel gratis een konsumptie werd uitgereikt. Dit

was temeer aardig, omdat inmiddels gebleken was, dat de tocht onder auspiciën stond van de ASVA, en iedereen toch wel eens wat van die contributiecenten terug wil zien.

Na in de Orangesluizen geschud te zijn, voeren we onder de Schellingwouderbrug door, waar, zoals Jan Donkers, redakteur van PC en befaamd om de rijkdom van zijn taal, het uitdrukte, "het verkeer over ons heenraasde".

Vervolgens trokken we het zeegat uit en kozen het ruime sop. Persoonlijk vond ik het sop ditmaal niet zo ruim, maar omdat het tripje toch al niets kostte, heb ik daarover niet mijn beklag gedaan. Wij zetten nu ontwijfelbaar koers naar het eiland Pampus, waar het plan was, dat we er ons zouden overtuigen van de ongeschiktheid van het eiland voor de vestiging van een campus. (Campus Pampus voelt U wel? Die studenten toch!) Dat plan lukte uitstekend, het was negenveertig onmogelijk om er voet aan wal te zetten en bovendien bleek Pampus al jaren geleden onbewoonbaar gemaakt te zijn door student-onverlsten, die op alle er aanwezige panden het woord Don Vasco en andere reaktionaire symbolen hadden geschilderd.

Det het zeer moeilijk was op Pampus aan land te komen, bleek geen bezwaar. De kousen en schoenen gingen uit en daar wasde het jonge volkje al naar de kant. Professor Heertje achtte het kennelijk beneden zijn waardigheid om zijn voeten te ontbloten, maar sterke studentenhanden heesen hem Pampus op. Al deze sakties waren overbodig, want ook van zeer nabij bekeken bleek het eiland

geheel ongeschikt voor bewoning, zoals we ook al wisten, toen wij uit Amsterdam vertrokken.

De studenten dolden wat rond door de spleetken, klauterden in oude hazematten en hielden bij wijze van studentengrap een grote C voor de eerste letter van het woord Pampus op het oude fort. Kortom, er is heel wat afgelachen. Toen iedereen moe was van het stoeien en ravotten, kwam reis leider Mosk met een verrassing voor de dag: we kregen allemaal een krentebol, een broodje kaas en een broodje ham met (studenten moet je rekenen!) een flesje pils. Nu, dat wilde er best in blijven. Helase moest al spoedig de terugtocht worden aanvaard, waartbij menig lied gezongen werd. Want thuis in Amsterdam stonden meneer Eldering en meneer Treumann al op ons te wachten en nog meer meneren van de pers, die nu wel eens wilden weten, hoe we het hadden gehad, zo'n hele dag buitengeets. Nou, puik hoor! We konden hen toen meteen nog even vertellen hoeveel studenten er wel geen kamer hebben en hoe erg dat wel is. En dat hebben ze allemaal in hun krant geschreven.

Toen we weer naar huis fietsten, hadden we echt een voldaan gevoel: niet omdat we vijf een dag buiten waren geweest, maar omdat we uit solidariteit hadden meegewerkt aan de oplossing van het kamerprobleem. Het was een fijne dag geweest!

(advertentie)

VLEESSCHOTEL? HOOFD!

doe mee

(r.p.)

Ware Big-L-8 drie weken eerder verschenen, dan had U op deze plaats van artikel kunnen lezen,

waarin wij een door studentengreppen verzichte ASVA-kamerakctie, waarbij kosten noch moeite gespaard zijn, en die nog geen 300 bruikbare kamers heeft opgeleverd, terwijl er 6000 nodig zijn, vervangen hadden willen zien door een werkelijk syndikale aktie, niet gericht op proletariërs met een sociale bewustzijnsvergroting, maar op de overheid, die immers de plicht heeft om ieder een onderkomen te verschaffen dat hem de mogelijkheid geeft om, zonder dat de verhuurder daarin een reden ziet het gas af te sluiten, te laten wat hij wil.

Gelukkig hebben de bovenstaande ideeën door artikelen van Harry van de Bergh en de redaktie van PC (in PC no 3 en 4, jaargang 76) meer aandacht gekregen dan ze in Big-L-8 gekregen zouden hebben. "Observator", de nieuwe studentendekaan van het Algemeen Handelsblad bijvoorbeeld, schreef naar aanleiding van PC's plan om sociaal aangewezen panden te bezetten dat dit als nettoresultaat slechts "een beetje publiciteit in niet eens zo heel gunstig zin" zou krijgen. Hij vervolgt:

"Bovendien: wie zich niet aan de regels van de democratie houdt, verliest ook recht van spreken als het gaat om te protesteren tegen professorale willekeur of tegen onregelmatige handelingen van universitaire overheden.

Wij vragen ons af of het bezetten van onbetaalbare flats in de tuinsteden die al jaren leegstaan (O.K. sociaal niet-aangevend) nou zo'n ongunstige publiciteit moet krijgen. Verder zien we niet wat professorale willekeur te maken heeft met een aktie die wil wijzen op nalstigheid van de overheid en universitaire overheden.

Is het soms te wijten aan een nalstigheid van die student dat hij op een bepaald onderwerp zakte voor zijn kandidaats-eksenen medicijnen omdat de professor, na tijdens het examen gedurende enige tijd afwezig geweest te zijn, een patient onder zijn handen had zien overlijden, zoals later bleek? Je weet nooit.

De Gemeente is op het ogenblik in snel tempo de leegstaande, d.w.z. door studenten bewoonde, krotten op Kattenburg aan het afbreken. Dat betekent dat over pak weg een half jaar een groot stuk grond braak ligt. De eerstkomende jaren zal men daar echter niet kunnen gaan bouwen omdat, zoals een ambtenaar van het bureau Stadsontwikkeling ons vertelde, de oude plannen (het woord zegt het al) verouderd zijn en dit jaar een nieuw plan ingediend zal worden dat eerst door verscheidene commissies, de Gemeenteraad, Gedeputeerde Staten, noem maar op, goedgekeurd zal moeten worden, voordat het weer verouderd is. Op deze manier kunnen de riente noodwoningen (c.f. de houten noodsholen, goedkoop en snel te bouwen) die de Gemeente door de akties van de Stichting tot Bezetting van Ruimten bereid is op braakliggende terreinen te doen plaatsen, permanente woningen worden.

De leden van het studentensyndikaat S.V.B. kunnen zich reeds bij hun wijkbestuur als deelnemer van de aktie tot bezetting van sociaal aangewezen panden aanmelden. De S.V.B. zal de organisatie hiervan zeker op zich nemen, vóórdat de volgende ASVA-preeses, niet na hiervoor toestemming te hebben gevraagd aan de gemeentelijke Plantsoenendienst, zich als afsluiting van de Kamerakctie volgend jaar aan een boom op het Frederiksplein zal verhangen. Niet-leden kunnen zich bij ons melden. (Mods & Rockers)

betonvoetbal, een fictie?

door: Hans Knegtman

De sportjournalistiek heeft een geheel eigen jargon. Dit geldt voor alle takken van sport, en in het bijzonder voor voetbal, omdat daarover nu eenmaal het meest geschreven wordt. Niemand verbaast zich meer, als hij leest dat Z. "een goede kogel van zijn schoen liet vertrekken, die pas door het net in zijn vaert werd gestuit".

De nieuwste vondst in voetbalbeschuivingen is het woord **BETONVOETBAL**. De betekenis, die hieraan door de heren journalisten wordt toegekend, is tweëerlei. Sommigen duiden met het woord een sterk verdedigende speelwijze aan, waarbij het de ploeg in de eerste plaats om het voorkomen van doelpunten van de tegenpartij gaat i.p.v. het maken ervan, niet voor de tegenpartij natuurlijk, maar juist in het doel van hun keeper.

Een andere, nog konservatievere groep (bijvoorbeeld Geudeker, vergelijkbaar met Rud "is jazz nog happy music?" Niemans), ziet het zgn. 4-2-4 systeem als direkte schuldige aan deze speelwijze.

Deze mensen gebruiken daarom "betonvoetbal" als een omschrijving van het 4-2-4 (voor de leek: vier echterspelers, twee schakelspelers en vier voorhoedespelers).

Ook bezwaren, die men tegen het betonvoetbal, in welke betekenis dan ook inbrengt, zijn verschillend. Allereerst zijn er idealisten die het arg aan het hart gaat, dat het voetballen sinds de invoering van het (semi)professionalisme zoveel former en, zekker, ruwer is geworden. Ze hebben daar ongetwijfeld gelijk in, maar wat ze niet zien is, dat nu spel en betonvoetbal twee onafhankelijke begrippen zijn. Felheid, en bij gevolg ook ruwheid, zijn in de term betaald voetbal al impliciet aanwezig. Vindt het maar eens gek. Wat moet zo'n jongen die in het veld staat doen, als zijn boterham door elf anderen in gevaar wordt gebracht?

Een serieuzer bezwaar is, dat als gevolg van het defensieve spel weinig doelpunten worden gemaakt. Als dat zo is zou het een lullige toestand zijn, veel mensen komen tenslotte vooral naar goaltjes kijken, en naar wat daaraan vooral gaat, vlamrende schoten, flietsende kopballen (Zaankantse Piet), noem maar op.

Hoe zit dat nu in het betaalde voetbal? Worden er inderdaad minder doelpunten dan "vroeger" gemaakt? Zo niet, dan wordt de hele kreet betonvoetbal een fictie, een instrument van een vorige generatie, die hiermee in zijn behoefte voorziet, om eens lekker over de goede oude tijd te kunnen zwijmelen.

Om dit na te gaan heb ik enige gegevens van het seizoen 1952-53 verzameld, in de eerste plaats omdat dat het laatste jaar met puur amateurvoetbal was, terwijl toen ook, een pikante omstandigheid,

voor het eerst melding werd gemaakt, dat R.B.C. en Excelsior met een teruggetrokken middenvoor resp. een viermansvoorhoede speelden (het 4-2-4 is dus zeker niet iets van de laatste jaren). In die tijd waren er vier eerste klassen met een min of meer regionaal karakter. Na zeven competitiezondagen, met zover als we op dit moment zijn, bedroeg het gemiddelde aantal doelpunten per wedstrijd voor de eerste klasse A 3, 54, voor de eerste Klasse B 3, 55, voor C 3, 45 (wat vooral te wijten was aan het zwakke optreden van debutant Theole, dat ongeveer 4 doelpunten per wedstrijd tegen zich kreeg) en voor D 3, 50. Dit komt neer op een gemiddelde van 3, 61 voor de eerste klasse in zijn geheel. Vergelijken we hiermee de cijfers uit ons eigen, betaalde voetbal, dan vinden we voor de ere-divisie een gemiddeld aantal doelpunten van 2,75 per wedstrijd. Dit komt neer op een teruggang van bijna 20% sinds 1952, en dat is geen katepis. Dus toch betonvoetbal?

In de tweede divisies A en B is het gemiddelde merkwaardig genoeg voor beide

afdelingen precies hetzelfde, en wel 3,41 Dit benadert al veel meer het peil van 1952, de teruggang is slechts 5,5%. De grootste verrassing komt evenwel, als we het doelpuntengemiddelde voor de eerste divisie uitrekenen. Dit blijkt te zijn 4,06, dat wil zeggen een stijging van het aantal doelpunten met meer liefst 12%. Het spel in de eredivisie is dus inderdaad aanmerkelijk verderegaarder geworden (de klachten van

de betonvlechters zijn niet helemaal ongegrond), maar de produktie in de eerste divisie, "een trapje lager", om maar weer eens een toepasselijke zegwijze te gebruiken, is des te groter.

In de volgende aflevering van ons tijdschrift zal ik nader op de verschillende aspecten van deze ontdekking ingaan. Hoe interessant voetballen ook is, de dichtershoek en puzzelrubriek mogen natuurlijk niet het gedrang reken.

kroniek

(romaninzet)

Met de derde sleutel kreeg hij de deur open.

- Mmm, zei hij.

Hij liet een krachtige wind door het vertrek schallen, en wachtte.

- Mmm, zei hij.

Daarna gooide hij met alle kracht de deur achter zich dicht, en wachtte. Na enige ogenblikken gooide hij nogmaals de deur hard dicht.

- Godverdomme, wat is dat voor galazer daarboven, dat gesodemister altijd, hoorde hij van beneden brullen.

-Mmm, knikte hij.

Hij trok het raam open, en liet het met een dreun vallen. Tegenover werd van drie raampjes een gordijn opzij geschoven; onduidelijk zag hij drie oude mensjes naar zijn raam kijken.

- Jaja, mompelde hij.

Vervolgens sprong hij met een snoekduik op het bed, en danste er enkele ogenblikken op.

- Is het nou uit, godverdomme, met dat godverdommese lawaai ? hoorde hij van naast.

- Uitstekend, zei hij.

Dan sprong hij van het bed op het tafeltje in het midden van de kamer,

dat het onmiddellijk bogaf.

Hij hoorde iemand de trap op komen, en tegen zijn deur bonken.

- Wat moet dat daar, godverdomme, ben je nou van de duivel bereide, wie is daar godverju.

De deur zwaasde open en een reus van een kerel stapte de kamer binnen.

- Wie ben jij, godverdomme? vroeg hij.

- Ja, godverdomme, wie ben jij ? vroeg hij.

Hij raapte een tafelpoot van de grond op, en sloeg die tegen de muur in tweeën.

-Dat vraag ik me af, dacht hij, wie is hij ?

De reus liep op hem toe en omhelsde hem. Hij voelde zijn lippen tegen de zijne, er liep kwijl af. Hij schurkte met zijn buik tegen de zijne.

-Lievevling, fluisterde hij over zijn schouder zag hij hem in de deuropening staan.

-Deze kamer neem ik, dacht hij, terwijl hij zijn broek uittrok.

-Wie is hij godverdomme, vroeg hij, terwijl hij de volgende sleutel probeerde.

Gerard Hubers.

de sterren

(van onze korrespondent)

De rode die ds. O.H. Hupjes, hoofd van de Achterwaarts Gepolariseerde Kerk, gehouden heeft tot de Algemeen.

Vergadering van de Verenigde Naties, i heeft niet nagelaten grote indruk te maken. Vooral wat hij zei over het ruimteprobleem wordt algemeen beschouwd als een belangrijke bijdrage tot zijn oplossing. "We moeten niet het aantal gegadigden verminderen," zo zei hij. "Uit het feit dat het heelal uitdijt, en dus de ruimte steeds toeneemt, blijkt duidelijk dat er geen enkele reden is eraan te twijfelen of er wel genoeg ruimte zal zijn voor iedereen."

Hij verwees naar de rode die zijn voorganger, ds. Peedjes, in 1958 gehouden heeft voor de Internationale Federatie voor Astronautica, te Elburg, waarin hij betoogde dat "omdat de Mens de middelen had ontdekt om de ruimte te verkennen, daarmee duidelijk de bedoeling getoond was dat de Mens zich van deze middelen zou bedienen". Ds. Hupjes drong erop aan dat men niet zijn toevlucht zou nemen tot kunstmatig middelen die tegen deze rode zouden zijn.

Op de daaropvolgende perskonferentie was ds. Hupjes buitengewoon openhartig. Op de vraag wat hij ervan dacht dat de meeste van zijn toehoorders in de VN niet gisterlijk zijn, antwoordde hij "dat Gister in allen werkt; niemand kan zich onttrekken aan de werking van het woord Gister". En gevraagd naar de mogelijkheid van een dialoog met de wereld, antwoordde hij "dat zij allen van Gister zijn, of wij ons dat bewust willen zijn of niet, dat Gister ons allen eenzelfde hart heeft geschonken."

Een ontroerend ogenblik, waarbij nieuwlijks iemend zijn tranen kon bedwingen, brak aan toen een afgevaardigde van Margen ds. Hupjes - zij het na enige aarzeling - de hand drukte. Later verklaarde hij dat de aarzeling ontstond toen hij bijtijds bedacht dat het niet tactisch zou zijn op te merken "dat wij het verleden maar moesten vergeten". De gelukkigste man van New York gisteren was de afgevaardigde van Gambia, die van ds. Hupjes een ketting van blikken kreeg, en een spiegeletje had ontvangen. "Hij is een vriend van de armen," zei hij opgetogen.

BL8

Coupe-van Hall

(r.p.,p.s.) Enkele dagen geleden kon u in uw dagblad lezen dat vier Amsterdamse Provo's de burgemeesterwoning aan de Herengracht met witte verf hadden bekleed! "Er had moeten staan:geverfd. Went, en dat vermeldde uw dagblad niet, de provo's wilden van Hall's huis een nieuw kleurtje geven omdat de kleur hun niet aanstaat. Reden (die stond ook niet in uw dagblad): twee langharige provo's kregen verleden week in hun oel te horen: "uw heer zint de burgermeester niet", waarna zij van overheidswege een coupe-van Hall(lal lal) kregen. Pot voor meneer.

de sterren

(van onze korrespondent)

De rede die ds. O.H. Hupjes, hoofd van de Aachterwaarts Gepolariseerde Kerk, gehouden heeft tot de Algemeen.

Vergadering van de Verenigde Naties, i heeft niet nagelaten grote indruk te maken. Vooral wat hij zei over het ruimteprobleem wordt algemeen beschouwd als een belangrijke bijdrage tot zijn oplossing. "We moeten niet het aantal gegadigden verminderen," zo zei hij. "Dit het feit dat het heelal uitdijt, en dus de ruimte steeds toeneemt, blijkt duidelijk dat er geen enkele reden is eraan te twijfelen of er wel genoeg ruimte zal zijn voor iedereen."

Hij verwees naar de rede die zijn voorganger, ds Peedjes, in 1958 gehouden heeft voor de Internationale Federatie voor Astronautica, te Elburg, waarin hij betoogde dat "omdat de Mens de middelen had ontdekt om de ruimte te verkennen, daarmee duidelijk de bedoeling getoond was dat de Mens zich van deze middelen zou bedienen". Ds. Hupjes drong erop aan dat men niet zijn toevlucht zou nemen tot kunstmatig middelen die tegen deze rede zouden zijn.

Op de daaropvolgende persconferentie was ds Hupjes buitengewoon openhartig. Op de vraag wat hij ervan dacht dat de meeste van zijn toehoorders in de VN niet gisterlijk zijn, antwoordde hij "dat Gister in allen werkt; niemand kan zich onttrekken aan de werking van het woord Gister". En gevraagd naar de mogelijkheid van een dialoog met de wereld, antwoordde hij "dat zij allen van Gister zijn, of wij ons dat bewust willen zijn of niet, dat Gister ons allen eenzelfde hart heeft geschonken."

Een ontroerend ogenblik, waarbij nieuwelike iemand zijn tranen kon bedwingen, brak aan toen een afgevaardigde van Margen ds.Hupjes- zij het na enige aarzeling -de hand drukte. Later verklaarde hij dat de aarzeling ontstond toen hij bijtijds bedacht dat het niet tektisch zou zijn op te merken "dat wij het verleden maar moesten vergeten". De gelukkigste man van New York gisteren was de afgevaardigde van Gambia, die van ds.Hupjes een ketting van blikken kreelt en een spiegeltje had ontvangen. "Hij is een vriend van de armen," zei hij opgetogen.

BL8

Coupe-van Hall

(r.p.,p.s.) Enkele dagen geleden kon u in uw dagblad lezen dat vier Amsterdamse Provo's de burgemeesterswoning aan de Herengracht met witte verf hadden bekleed!"Er had moeten staan:geverfd. Went, en dat vermeldde uw dagblad niet, de provo's wilden van Hall's huis een nieuw kleurtje geven omdat de kleur hun niet aanstaat. Reden (die stond ook niet in uw dagblad): twee langjarige provo's kregen verleden week in hun oel te horen: "uw heer zint de burgermeester niet", waarna zij van overheidswege een coupe-van Hall(lal lal) kregen. Pot voor meneer.

In het kader van de keunismakingstijd hadden Alice Dubuy, Jan van Barlingen, Jan Haasbroek en Jan Lorenz onderstaand interview. Jan Haasbroek schreef het voor u op.

een uur met GR-han

GR

(het idee, dat een kunstenaar altijd te bereiken is, werd abrupt de bodem ingealagen. Een van de decorontwerpers gaf gehoor aan onze indringende tele-telefonische inbreuk op hun privacy. Sluimersmeden, slentermeden, of zopen zij? Niemer zullen wij het weten. Zoeken, doorbladeren en danken leverden andere mogelijkheden op. Veriënd van "Chiel bij Hoppe" (een steenworp van het magisch centrum immers) tot free-lance coureurs - juist terug uit Columbia - Hans Menke.

meisje, poes

Het werd GR - han, GR, goengrol, gras, grill of brul, naar het kenteken van een forum van onafhankelijke geesten, een kritische toetssteen, een ploitbezorger van cultuur bovengal. Dat is een hele mond vol. Niettemin maakt de GROene week in, week uit heer verheven bedoelingen waar. Een markwaardig blad. Even schrande schrijver in heer meningsbeïnvloeding als beperkt van oplage. Even oud in jaren, als fris van inhoud en voorzaging. Een sprekend bewijs, dat kwaliteit en kwantiteit twee volledig verschillende begrippen zijn.

naemachine

Heer werkpleats? Een eenvoudig, fantasieeloos huis, gehurd van een vaemachinemagnaat, ingebed tussen zo mogelijk nog eziere penden. De ongeïnteresseerde voorbijganger gast gemakkelijk aan het flets-groene naambord voorbij, geïmponeerd als hij wordt door het onbescheiden kapitalistische bolwerk

i.s.n. (de Nederlandse Bank, Frederiksplein). Wij voelen het Relatiebehartiging behoeft geen indruk indrukwekkende portiers, glanzende draaiduren, torenhoge bouwerken. De vriendelijkheid die men ontmoet als men de Groene binnenloopt is weldadig. Er komt een klein meisje met een poes in haar armen van de tesp. De juffrouw belt: "De mensen van het briefje zijn er".

niet tegen

De ontvangst was recht hartelijk. Hoewel een interview vaak, niet ter zake doende voorberichten bevat, konden wij niet helpen, dat het zich die middag samenpakte. Gelukkig geen draaiorgeltjes opgepoetste schellen of ondergaande zonnen. Om roed te vergaren dronken wij vooraf een pilse bij Oosterling. Een van ons opperde een gesprek met Han Lammers, 34 nog, schrijver van vele belangwekkende artikelen in GR. "Ik ben niet tegen Lammers" sprak een dor Jannen. De voormerde publicist moet het gehoord hebben, want later bleek hij vlak achter ons gezeten te hebben.

theologie geluid

Wat achtergrondinformatie: GR - han is "in" en niettemin (hoera) geen oud P.C. redakteur. Afkomstig uit gereformerd milieu, woon van R.V.D. - Lammers, voorstander van ver doorgevoerde nationalisatie, gymnasium, "Unvollendete" (theologie studie) aan de V.U. Met de nodige onderstaten zegt hij: "de theologie werd mij te veel" Later precisieert hij, dat hij in die

studie verwachtte wetenschap te ontmoeten en scuitte op dogmatiek. "Uit puur toeval belandde ik in de journalistiek, die mij aangepraat was als luiheidsverschijnsel. Eerst werkzaam bij A.N.P. - Amsterdam, waar hij zijn primaire vorming oploep. Later kwam hij bij de hoofdstedelijke redactie van het Algemeen Dagblad, waar hij als chef afscheid nam, om zich geheel -op zoek naar eigen geluid- aan de Groene te gaan wijden. Voor dit blad "doet" hij voornamelijk binnenlandse politiek. Zijn politieke belangstelling, die al lang aanwezig was, kon, leek ons, moeilijk vertalen schieten in de hoofdstad. De heer Lammers verduidelijkt:

lobbyisten

Tijdens de Nieuw Guinea kwestie werd Amsterdam een belangrijk informeel politiek brandpunt. Er waren hier namelijk een aantal Indonesische "wandelgangers" uitgezet, die contact onderhouden met de ambassade in Bonn. (In Nederland was in die tijd geen diplomatieke vertegenwoordiging) De Amsterdamse A.D. redactie kreeg de kwestie in behandeling, omdat men hier beter geïnformeerd werd, dan in Den Haag.

inktpot

De meeste artikelen van Lammers zijn opgesierd met een inktspot. Bij navraag blijkt, dat Busken niet de Groene indertijd onluisterde als inktpot. Toen H.D. kwam (onbevlakt ontvangen), heeft men de inktpot omgegooid. Blij over de Groene "collectief - conceptie" vertelt hij:

"Wij zijn geen krentenbedrijf, maar een huis, dat een krent uitgoeft". Een gedenktafel, die verder vorm kreeg tijdens de oorlog, toen de bezetter vrij gemakkelijk vat kreeg op het conventioneel opgezette krentenbedrijf. De redactie, zonder hoofdredakteur in de klassieke betekenis, werkt als team en heeft het hoogste woord. Er wordt niet gedictoord. (Dit is uniek. Bij andere bladen denken de redacteuren nogal eens naar de directiebijzen) In een wervingsbrief lezen wij: "Onze mensen bewaken vaak ten

kosten van grote persoonlijke offers nu blad." Wat heeft Men geofferd? Men:

offer

"Het valt allemaal erg mee. Het gaat erom hoe je je eigen vrijheid kapitaliseert. Wij strijken nogal wat revuuen op van lezingen, radie, en zo."

Actueel! Wat vindt u van de kwestie "Claus en Vietnam". Zijn standpunt over Claus acht hij bekend. (Men leze nog "Een liefde, die een staatszaak is!") Hij onthult, dat de Groene in haar komende nummer adhesie betuigt aan Ernst van Raalte en zijn wamers en vrouwen. Van Claus naar de republiek is het maar een stapje. Over de republiek: Natuurlijk is de volksrepubliek de beste vorm. Voor Nederland, zonder republikeinse traditie is het risico, om in deze tijd van Europese eenwording tot de republiek over te gaan (nog? - schrijvers) onaanvaardbaar. Op het ogenblik fungeert de monarchie als formele drempel, als identiteitsgarantie. Zij behoedt ons er voor, dat wij een overlopen minderheidsgroep worden. N.a.v. de recente inmenging van (links-) studeerend Amsterdam in de kwestie Viet Nam:

"Voortreffelijk. Posten voor het consulaat. WAKKER BELIJVEN. Nooit verzamelen iets goeds te ondertekenen. Het praktische effect van een demonstratie is nooit te voorzien. Als je demonstratie toevallig de grootste is, lees je in de New York Times op de frontpagina: "Daizenden studenten in Amsterdam betoogden tegen de Amerikaanse interventie in Viet Nam". Wat later:

"Je moet praten met de mensen, tegen wie je vecht".

Hij pleit voor de verkiezingen. Ook de Gaulle krijgt nog een pluim op zijn neus voor 1) zijn Algerijnse oplossing. 2) zijn positieve toenaderingen tot Ierland.

kaalscheren

Op vragen, waarvan wij de reikwijdte 91

Toedeloe; De zingende bougie; Johan Willem Friso Kapel en Klankomrankte levens.

"Out of our heads" I.P. (Decca)

The Rolling Stones.

(f.b.) Erste in Amerika (Hollywood) opgenomen plaat van de Stones. Jack Nitzsche begeleidt ze in veel nummers op piano. Naast het befaamde Satisfaction vallen op: Hava Mercy (Mick Jagger-vocal, zo nu en dan bijgestaan door Brian Jones) en "Hitchhike" als nummer waarbij men zich shakend de kvade sappen uit het lijf zweet. De ballad "That's how strong my love is", is "repetitive and Hypnotic" (Melody Maker)

THANK YOU! RADIO LONDON

FOR MAKING

EVE OF DESTRUCTION

A SMASH HIT

DICK JAMES

P.P. & M. in Kicks

(f.b.) Verleden jaar werden vele ouders vertederd door een lief wijsje gezongen door Peter, Paul and Mary; Puff the Magic Dragon, dat zich erg flink hield tussen de ruigere rockers. Pas sinds kort echter is in Amerika op grote schaal bekend geworden dat het liedje een dubbele bodem heeft. P.P. & M zingen een, als onschuldig kinder wijsje vermomd loflied op narkotika. Van de uitvoerige uitleg die mij gegeven is kan ik mij een klein gedeelte herinneren, mocht u meer willen weten, het plaatje is nog wel te krijgen, en belt u eens 67540 voor een verdere vertaling. Het gedeelte van de tekst dat ik mij herinner luidt als volgt:

Puff the magic dragon
lives by the sea
frolicked in the autumn mist
in a land called Hanalee
little Jackie paper
loved the dragon puff
he brought him strings & sealing
and other fancy stuff

Aantekeningen:

Puff= junkie= verslaafde aan narkotika
dragon-drag in= inhaleren
the sea= the C= cocaine
Hanalee= heroïne
jackie-paper= pusher = handelaar in narkotika
strings & sealing wax = andere middelen die via o.a. 'snuiven' kicks kunnen veroorzaken.

"If you gotta go, go now" Single (H.M.)
The Manfred Mann Group

(f.b.) Compositi van Bob Dylan. Geen folk- of protestsong. Een gevone ijzersterke hit. Een "top" zagezegd.

"The Meritien Hop" Single (R.C.A.)
The Randeles

(f.b.) In ongeveer 5 jaar geleden uitgebracht. Heeft het in Nederland nooit zo gemaakt. Werd + 4 weken geleden herontdekt door F.Boer bij Concerto (Utrechtsestraat).

THANK YOU! RADIO CAROLINE

FOR MAKING

EVE OF DESTRUCTION

A SMASH HIT

DICK JAMES

I'll cry instead - take III

(h.k.) Het is George Harrison niet in zijn kouwe kleren gaan zitten, al die tijd, dat hij nu al deel van de Beatles uitmaakt. Populair-wetenschappelijk uitgedrukt: het moet voor hem nog moeilijk(geweest) zijn zich voor het publiek te handhaven, weggedrukt als hij vaak lijkt tussen het appeal van Ringo (news & humor) enerzijds en aan de andere kant de liedjesschrijvende combinatie John/Paul. Ik weet het niet hoor, misschien is dit alleen maar gelul, en kreeg hij er op een gegeven moment zin in, om eens een paar liedjes te schrijven. Het aardige is, dat zijn songs helemaal in het Lennon-McCartney vlak liggen, al is de muziek wat minder gereffineerd, en al heeft hij nog te veel stoplappen nodig, of

alle maten met tekst vol te krijgen. Bij "I'll need you" verraden deze invloeden zich terstond door het veelvuldig gebruik van de verminderde noot(en) (nauw, niet het gewone, versleten ? - akkoord) en in "You like me too much" valt George helemaal door de mand. De opbouw van dit lied is nagenoeg gelijk aan die van "I don't want to spoil the party" (wat nu zijn beurt weer een getrouwe kopie is van "I'll cry instead"), en verder moet iedereen maar eens snel "if she turns up while I'm gone please let me know - for you like me too much and I like you", damn well "I still love her - I really do/if you leave me" achter elkaar zingen, dan weet hij wat ik bedoel.

O U D E M U I S I,

(de red. neemt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van ingezonden brieven en houdt zich het recht voor deze te bekorten).

Redakcejsi Sir i Hleb
Amsterdam

Beograd, 10 oktober.

Beste jongens,

Hoe gaet het met u, met mij gaat alles goed.

Jullie weten natuurlijk dat ik hier naar toe gevlucht ben om dat ellendige lavaai, dat tegenwoordig de Olofspoort overheerst, te ontlopen en te proberen rust te vinden. Die koelsterherrie, die wij, d.w.z. mijn depart, notbene na veel tegenwerking op de sociëteit hebben geïntroduceerd, blijkt nu tot eerste levensbehoefte gepromoveerd voor dat zgn. non-conformistische atalletje dat daar rondhangt. Nu, mijn buik is er vol van, de laatste avond dat ik op de sociëteit was voelde ik dat nog één keer Satisfaction mij een nervenzamenbreuk zou bezorgen. Hier heb ik rust. Ik heb al mijn best-platen meegenomen, en ze hier tegen goede valuta in te wisselen onder de bedinging dat het appelsen, zelfs het profappelen, niet in mijn aanwezigheid mag plaatsvinden. Hier luister ik naar Zemlja Bekedonska, of naar Saj Sukacije, en niet te vergeten naar Jovano Novenka, dat is veel mooier.

Naar tersake : het behoeft vervolg op "Van de Amsterdamse geschied" kan ik jullie helaas niet toesturen nu, dat houden jullie wel voor een volgende keer van me tegood. Ik was er van de week aan begonnen, maar door de oud-partijenen in het gezelschap waarin ik verkeer, werd eengieteren zo'n gof ellende in de vorm van oorlogsverhalen over mij uitgestort, dat ik overal zin in heb behalve in lollige stukjes.

Het begon allemaal met J., die ik kende van een vorig bezoek hier, en die nu, uitgerekend waar ik bij was, moest gaan vertellen hoe, toen ze enige maanden voor de bevrijding met haar verzorgingsdivisie in de heuvels ten Zuiden van Beograd gelegerd was, ze zonder iets te kunnen doen had gezien hoe Duitsers aan de overkant van de rivier de zadruga met bijna haar hele familie uitacoordde, door ze paar bij paar, met de ruggen tegen elkaar gebonden, de rivier in te gooien. (Die schat, toen ze het vertelde begreep ik pas waarom ze, toen we daar vorig jaar gingen zwemmen, het water niet in wilde.)

Toen daarna S. zonder voorafgaande aankondiging rustig zijn lichaam gedeeltelijk ontblootte en enige van de littekens liet zien op de plaatsen waar Kroatische nationalistien met een bot mes dobbelsteentjes vlees uit zijn lichaam hadden gesneden, die ze hem daarna dwongen op te eten, toen was er geen houden aan en kwamen de verhalen los. Gelukkig ging door gebrekkige vertaling voor mij nog heel wat verloren, maar toch werd ik heel naar, die avond. Ik zal jullie alles besparen, want ik zit nu al weer veel te veel te drinken en ik zou maar sentimenteel en opruiend worden, en hoewel ik geloof dat daar niets tegen is wil ik mezelf nu niet op papier compromitteren voor later.

Het weer is hier prachtig, heet en onbewolkt, en ik denk met veel leedvermaak aan Amsterdam. Gisteren zijn we met z'n allen naar de paardenraces geweest, stel je voor, dat ik naar een socialistisch land moest gaan om voor het eerst van mijn leven zo iets feodaals bij te wonen. We hebben nog gewed ook, en een heleboel verloren. Tim Krabbé is hier ook, hij staat schuin tegenover mijn logeeraadres, aan de Bulever Revolucije, het verkeer te regelen in een mooi lichtgrijs uniform. Hij doet net alsof hij me niet kent als ik langeloop; iedereen is hier trouwens een beetje chagrijnig, want Joegoslavië heeft gisteren de voetbalwedstrijd tegen Frankrijk met 1-0 verloren.

Nu, nogmaals, ik hoop dat jullie me vergeven. Tot spoedig, vele groeten voor allen en een kusje voor Tineke. Dasaag.

Jan Donkers.

Donderdag 14 oktober j.l. speelden en zongen in de Houtrusthal in Den Haag J.B. Lenoir, Big Mama Thornton, Mississippi Fred McDowell, Doctor Isiah Ross, John Lee Hooker, Buddy Guy, Roosevelt Sykes e.a.

Folk Blues U.S.A.

door: John Jansen van Galen

Fred McDowell is een tractorbestuurder uit het land van de Mississippi. De naam van de rivier fungeert als zijn eerste voornaam. Als hij nakt hoeft te werken zingt hij de blues en begeleidt zichzelf op een gitaar, die een wat

schril geluid voortbrengt en bottle-neck-gitaar genoemd wordt. Er hebben mensen door de Mississippi-delta gereisd, ze hebben Fred gehoord, ze vonden zijn zang en zijn spel fascinerend en hebben er een grammofoonplaat van gemaakt. En ze

hebben hem gevraagd om mee te gaan op een tournee van een groep blueszangers naar Europa. Fred heeft een paspoort gehaald (bij welke gelegenheid hij voor het eerst hoorde hoe oud hij eigenlijk was: 62) en heeft zijn tractor een paar weken in de steek gelaten.

En zo kwam hij, Mississippi Fred McDowell donderdag 1.1. in de Houtruithal in Den Haag. Een ruimte, bij uitstek geschikt om er de jubileumbijeenkomst van het Leger des Heils of het zaalhandbaltournooi van Operatie '55 te houden. Steenkoud en zonder enige sfeer. Versterkers, microfoons en belichtingsinstallaties van Jan Lid. Er waren 1500 mensen gaan zitten om naar Fred en zijn kornuiten van het American Folk Blues Festival te luisteren. Er is kennelijk heel wat voor nodig om zo'n groepje mensen in de Houtruithal te krijgen. Een barpianist-entertainer als Roosevelt /Sykes bijvoorbeeld, die maar wat zat te schreeuwen en flodderige wijsjes uit de piano timmerde. Lekker deuntjes, dat wel, en Roosevelt cogste dan ook groot succes. Evenals trouwens zijn vrouwelijke zeer volumineuze, terecht Big Mama geheten collega Thornton, die waarschijnlijk best kan zingen, maar nu aangemoedigd door de reacties op haar imponerende verschijning steeds verder afdaalde in een luidruchtige en onsmekelijke set. Maar wie dat even over zich heen had laten gaan kon vervolgens intens gaan luisteren naar bijvoorbeeld Mississippi Fred McDowell, onverstaanbaar en bewogen

vertolker van rauwe, zeer echte country-blues. Veel vriendelijker, wat vlakker in datzelfde genre J.B. Lenoir, die inderdaad geen voornamen heeft, alleen maar voorletters en zeer swingy met zijn zegelring het hout van zijn gitaar ken bespelen. Doctor Isaiah Ross behaalde boeiend over de blues en speelde hem ook daarbij tegelijkertijd trom, cybaal, gitaar en mondharmonika aanwendend. Dat leidde tot een onstuitbare, steeds sneller gaande vertolking van een trein. Blueskenners en R-and-B-fans vonden elkaar in hun bevondering voor Buddy Guy die zowel over aardige trukjes (het bespelen van de gitaar met één hand), als over een fablechtige gitaartechniek als over de gave om op indringende wijze blueste vertolken bleek te beschikken. Met John Lee Hooker was ook iedereen ingenomen. Sommigen alleen al, omdat zijn fijne werk van de grammofoonplaten nu precies zo in het echt te horen was. Nog veer anderen waren door dat bekende, dat geroutineerde en beetje teleurgesteld, maar die troostten zich met de gedachte, dat Hooker in ieder geval niet tegenviel, wat onlangs in Engeland gebeurde. Het American Folk Blues Festival ging nog zingen in Zwitserland en Spanje. Maar over een week of twee zal Mississippi McDowell weer op zijn tractor in het land van de Mississippi zitten.

mededelingen

Maaltijden: Op maandag en donderdag worden er weer maaltijden geserveerd door de Kookcommissie.

Schaken: Vanaf 21 oktober wekelijks schaken in de kleine sociëteit op dinsdag-avond te 20.00 uur (eerst vrij, later in competitieverband)

Kilo: Wekelijks op donderdagavond in de kleine sociëteit bijeenkomsten. Er worden kleine stukje gespeeld. Er zijn besprekingen en readings etc. Aanvang 20.00 uur.
14 oktober Opvoering: "Tussen de rails".

Reunisten: Stort nu uw reunistenbijdrage (minimaal f. 10.--) op C 1220, anders blijft u na dit nummer verstoken van o.s.

De Kulturele Kommissie organiseert :

maandag 25 oktober, 20.15 u

een lezing over

CHARLES MINGUS

door Bartel Poortman
aan de hand van muziekvoorbeelden

introduceeren is mogelijk

zaterdag 6/zondag 7 november

Olofspoort-

WEEKEND

KOSTEN : f 10.--

toegankelijk voor Olofspoort- en
aspirant-Olofspoort-leden.

In de "Grote Bunte", Grote Bunteweg 11, Nunspeet.
Alle zalen verwarmd; maaltijden, koffie, thee reis inbegrepen;
drank tegen Olofspoorttarieven; speelweide en wandelbossen in
overvloed aanwezig. Opgave, onder gelijktijdige betaling van
f.5.-- aan :

Henk Reckman (63761)
Joost van Leeuwen (02964-15869)
Dolly Brinkman, Amsteldijk 21

Vertrek : zaterdag 6 november,
13.30 u. vanaf de sociëteit

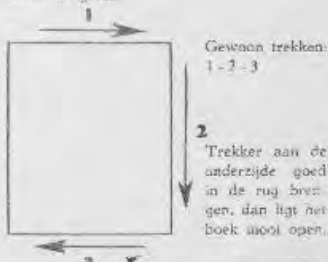
Platenbezitters worden verzocht
enkele van hun kostbaarheden
mede te nemen. Liever alleen
Pop-Beat-
Iedere deelnemer dient zijn
eigen lakens (lakenzak) en
sloop mee te nemen. Beperkte
mogelijkheid lakens te huren
voor f.1.50.

De Kult. Kommissie

KERKBOEKEN MET RITSSLIJTING

Een ritssluiting is een ideale sluiting voor een
kerkboek. Onderhoud is niet nodig. Alleen
het openen en sluiten vraagt enige aandacht.

Indien men er een gewoonte van maakt de
sluiting in drieën te openen volgens de ge-
tekende schets, dan zal de sluiting nimmer
dienst welgeen.

Bij juiste behandeling is een
Jehon-kerkboek een boek voor
uw leven.

